

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 92/12/EWG⁽¹⁾, interpretowana w świetle ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności zasady skuteczności, pewności prawa i proporcjonalności powinna być interpretowana w ten sposób, że stoi na przeszkodzie stosowaniu w przypadku takim jak niniejszy przepisów ustawodawczych państwa członkowskiego, takich jak art. 108 kodeksu celnego, zgodnie z którymi można uznać, że uprawniony właściciel składu podatkowego towarów, które opuściły jego skład podatkowy w ramach procedury zawieszenia poboru podatku i zostały nielegalnie wycofane z tej procedury w wyniku przemytu ponosi solidarną odpowiedzialność z tytułu zapłaty kar administracyjnych za przemyt niezależnie od kwestii, czy w chwili popełnienia naruszenia był on właścicielem towarów zgodnie z przepisami prawa prywatnego oraz kwestii, czy między sprawcami przemytu, biorącymi udział w takim obrocie towarami a uprawnionym właścicielem składu podatkowego występuje stosunek umowny, z którego można wywnioskować, że sprawcy przemytu działali z jego upoważnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08,
H & R ChemPharm GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 lutego 2015 r. przez H &
R ChemPharm GmbH**

(Sprawa C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: H & R ChemPharm GmbH (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-551/08 w całości, w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- tytułem żądania ewentualnego, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącego w art. 2 zaskarżonej decyzji z dnia 1 października 2008 r. w wysokości 22 mln EUR;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej;
- uchylenie rozstrzygnięcia o nałożeniu kosztów sądowych w wysokości 10 tys. EUR na podstawie art. 90 lit. a);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciw wyrokowi Sądu (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2014 r. (nr rej. 651533) w sprawie T-551/08, H & R ChemPharm GmbH/Komisja, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. (sprawa COMP/39181 – Woski do świec), w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej.

Wnoszący odwołanie (i strona skarżąca w pierwszej instancji) opiera swoje odwołanie na następujących zarzutach:

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi m.in. naruszenie art. 81 WE [101 TFUE] z powodu sprzecznego i niewystarczającego uzasadnienia wyroku w kwestii dotyczącej struktury przedsiębiorstwa i odpowiedzialności wnoszącego odwołanie, co było podstawą dla uznania przez Sąd, że wnoszący odwołanie naruszył art. 81 WE. Zasadnicza sprzeczność polega na tym, że Sąd potraktował wnoszącego odwołanie i niepowiązane z nim przedsiębiorstwo Tudapetrol jako jedność/jednostkę gospodarczą w celu przypisania naruszenia, ale w ramach nałożenia grzywny uznał je za dwa oddzielne przedsiębiorstwa. Jako że z uzasadnienia nie wynika, czy jest mowa o jednolitym przedsiębiorstwie obejmującym wnoszącego odwołanie i Tudapetrol, czy o dwóch przedsiębiorstwach, stanowi to zdaniem wnoszącego odwołanie naruszenie obowiązku uzasadnienia (art. 296 TFUE) i prawa do obrony zagwarantowanego mu jako prawo podstawowe
2. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że nastąpiło sprzeczne z prawem przypisanie zachowania pracownika zatrudnionego równoległe, w różnych, prawnie niezależnych przedsiębiorstwach. Wnoszący odwołanie zwraca się przeciw temu, że to jemu przypisano zachowanie współpracownika bez rozstrzygnięcia przez Sąd, czy pracownik ten podjął się spornego działania ostatecznie także na rzecz wnoszącego odwołanie. Stanowisko prawne Sądu w tej kwestii narusza art. 81 WE. Jednocześnie Sąd naruszył zasadę sprawiedliwego procesu, ponieważ nie dopuścił on wniosku dowodowego wnoszącego odwołanie co do rzeczywistych zadań/tego pracownika, stosując uzasadnienie, które jest nieakceptowane z prawnego punktu widzenia (naruszenie art. 6 EKPC).
3. W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi, że nastąpiły/wystąpiły wpływające na rozstrzygnięcie błędy w wykładni art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ w kwestii obrotów, które są podstawą przy ustaleniu grzywny. Polegają one na tym, że Sąd uwzględnił obroty przedsiębiorstwa trzeciego podczas obliczania grzywny, chociaż to przedsiębiorstwo bez wątplenia/bezspornie nie brało udziału w naruszeniu i nie tworzyło jednostki gospodarczej z wnoszącym odwołanie. W uzasadnieniu prawnym wyroku brakuje również stwierdzenia, na jakiej podstawie uwzględniono obroty osoby trzeciej podczas ustalania grzywny, mimo tego, że brak jest jedności gospodarczej. Wywody Sądu naruszają w ten sposób nie tylko art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, ale również wymogi wynikające z orzecznictwa dotyczącego prawidłowego uzasadnienia (art. 296 TFUE).
4. W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnosi najpierw, że Sąd uwzględnił przy ustalaniu grzywny obroty spółek, które zostały nabyte dopiero na końcu okresu, którego dotyczy rzekome/zarzucone naruszenie i te obroty zostały ekstrapolowane na cały okres zarzucanego udziału w naruszeniu. Jest to sprzeczne z postępowaniem Sądu w analogicznym/równoległym wyroku w sprawie Esso⁽²⁾. W wyroku w sprawie Esso ten sam Sąd, w takiej samej sprawie stwierdził w odniesieniu do takiej samej kwestii, że odpowiednie postępowanie Komisji prowadzi do sztucznego podwyższenia obrotu będącego podstawą obliczenia grzywny. To odmienne traktowanie stanowi naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Z powodu tego, że Sąd nie przyjął żadnego stanowiska co do zarzutów wnoszącego odwołanie, pojawia się zarazem brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku (art. 296 TFUE). Wnoszący odwołanie zarzuca również błąd Sądu przy obliczaniu obrotu, który prowadzi do podwójnego uwzględnienia obrotów, co stanowi naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003
5. W zarzucie piątym wnoszący odwołanie podnosi wiele naruszeń prawa przy ustaleniu grzywny, w szczególności nieproporcjonalność grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w stosunku do innych przedsiębiorstw biorących udział w rzekomych/zarzucanych naruszeniach (naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003). Wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd nie wziął pod uwagę różnic stopnia szkodliwości jego udziału w naruszeniu względem innych w naruszeniu, jak również nieproporcjonalne uwzględnienie wielkości przedsiębiorstwa.
6. W zarzucie szóstym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa przy ustaleniu kosztów sądowych, w związku z obciążeniem bliżej nieopartych faktami, rzekomo dodatkowych i spowodowanych przez wnoszącego odwołanie kosztów postępowania przed Sądem [naruszenie art. 90 lit. a) regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, jak również art. 296 AEUV i art. 6 EKPC]. Koszty te ani nie powstały, ani wnoszący odwołanie nie został wysłuchany przed wydaniem orzeczenia o nich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu; Dz.U. L 1, s. 1.

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.